

Arrest

nr. 323 702 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 14 januari 2025 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2024 tot “*het niet in overweging nemen van haar aanvraag*” en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 11 december 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2024 wordt voor het minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend, dit in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Diezelfde dag dient de verzoekende partij tevens een aanvraag tot verblijf als familielid van dit minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit in.

1.2. Op 11 december 2024 wordt met betrekking tot het minderjarig kind van Nederlandse nationaliteit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 11.12.2024 werd een definitieve beslissing tot weigering van haar aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen. Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit

1.

Eerste verzoekster diende zoals gezegd een aanvraag in tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van tweede verzoekster, haar minderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 26.06.2024 ontvingen zij hiertoe een bijlage 19ter. (stuk 3)

Het betreft met andere woorden een aanvraag cf. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit (hetgeen ook zo vermeld wordt bovenaan op de bijlage 19ter).

Verzoekster betreft immers een familielid van een burger van de Unie (moeder van een minderjarig kind met Nederlandse nationaliteit).

Er diende vervolgens gehandeld te worden cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

“Art. 52. §1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. [...]

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.

In casu diende verzoekster een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie, waarbij zij haar familieband bewees aan de hand van de geboorteakte van het minderjarige kind. Hierover bestond ook geen betwisting, daar het gemeentebestuur te Antwerpen een bijlage 19ter heeft afgeleverd op 26.06.2024 cf. artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster heeft vervolgens, zoals artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit het voorschrijft, alle documenten bezorgd aan het betrokken gemeentebestuur binnen de voorziene tijd van 3 maanden, waarna er diende gehandeld te worden cf. artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit.

De aanvraag werd door het gemeentebestuur wél overgemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, daar de bestreden beslissing duidelijk afkomstig is van Dienst Vreemdelingenzaken en werd ondertekend door een attaché van de Staatssecretaris.

Tot daar verliep de procedure dus conform de wettelijke bepalingen.

Vervolgens diende de gemachtigde, verwerende partij dus, evenwel een beslissing overeenkomstig bijlage 20 te nemen, wanneer zij het verblijf van verzoekster niet wenste te erkennen, zoals artikel 52, §4, laatste alinea van het Vreemdelingenbesluit voorschrijft.

Daar dit niet gebeurde, is de huidige bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van eerste verzoekster niet conform de wettelijke bepalingen en dus onwettig genomen. Zij dient dus te worden vernietigd op grond van dit tweede middel.

Tweede middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1911 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 40 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel; en van het Unierecht.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen en werd niet afdoende gemotiveerd, zoals hieronder zal blijken.

5.

Wat betreft de bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster:

Verwerende partij meent dat tweede verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat het kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat het ten laste komt te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk cf. artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De toepasselijke bepaling (artikel 40 van de Vreemdelingenwet), waarop de aanvraag van tweede verzoekster steunt, gaat als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

6.

De hierna volgende stukken werden voorgelegd om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te leveren, zodat men niet ten laste komt te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Op 18.09.2024 werden de overige stukken vervolledigd en overgemaakt via het E-LOKET van de stad Antwerpen. (stuk 4)

- Bewijs lidmaatschap ziektekostenverzekering (VNZ)

Alle eventuele ziektekosten in hoofde van tweede verzoekster én moeder zijn dus gedekt door een verzekering.

Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

- Loonfiches van eerste verzoekster (stuk 5)

Tweede verzoekster woont tezamen met haar moeder (eerste verzoekster) en op 1 adres. Zij vormen thans 1 gezin.

In deze zin werden dus de loonfiches van eerste verzoekster voorgelegd om aan te tonen dat tweede verzoekster, over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat men ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Zo werden er dus loonfiches voorgelegd in hoofde van de moeder, eerste verzoekster. Het betreffen loonfiches van verschillende maanden achter elkaar, waardoor de regelmaat en consequentie ervan werd aangetoond. Verwerende partij stelt dat “het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”, quod non! Het staat ontegensprekelijk vast dat eerste verzoekster over regelmatige en voldoende inkomsten beschikt.

Verwerende partij heeft dit niet afdoende gemotiveerd en heeft de berekening niet afdoende gemaakt. Het gemiddelde maandloon voor maanden juni, juli en augustus bedraagt wel degelijk 1.735,64 EUR waardoor er kan gesteld worden dat eerste verzoekster over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

Dit betreft een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, hetgeen verwerende partij de plicht oplegt om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verwerende partij had dus moeten vaststellen dat de moeder, eerste verzoekster, wel degelijk beschikt over een regelmatige tewerkstelling en dus regelmatige en consequente inkomsten, en dat zij dus in staat is om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor haar en haar minderjarig kind.

De inkomsten die worden verworven uit tewerkstelling (zie supra), kan er geen twijfel over bestaan dat de bestaansmiddelen, waarover verzoeksters beschikken, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Tweede verzoekster voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

7.

Wat betreft de bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekster:

Gelet op het bovengenoemde, waaruit blijkt dat tweede verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dus in deze zin een goedkeuring van aanvraag tot inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen had dienen te verkrijgen, diende ook de aanvraag van eerste verzoekster behandeld te worden en vervolgens goedgekeurd.

Verwerende partij heeft deze aanvraag zelfs niet behandeld (zie supra, onder het tweede middel).

8.

De aanvraag van eerste verzoekster dient bovendien gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is, dewelke – gelet op het bovengenoemde – ingeschreven had dienen te worden op basis van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (“houder van toereikende bestaansmiddelen”).

De bepaling uit artikel 40bis Vreemdelingenwet – waarop de aanvraag van eerste verzoekster steunt – dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing kan verzoekster de referentiepersoon – die gelet op het bovengenoemde diende te worden ingeschreven als houder van toereikende bestaansmiddelen cf. artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – niet komen vervoegen, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van eerste verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

De bestreden beslissing schendt dus het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

De Belgische wetgever heeft in artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van die bepalingen: “die hen begeleiden of zich bij hen voegen”. De Belgische interne bepalingen moeten worden gelezen in het licht van de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie zou immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat de Unieburger zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van eerste verzoekster - niet kan laten vergezellen door haar moeder in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het tweede middel brengt de verzoekende partij een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het tweede middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken

of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de moeder van J.I.J.I instaat voor de bestaansmiddelen en optreedt als garant, dat de bestaansmiddelen van de garant werden aangetoond aan de hand van een arbeidsovereenkomst en loonfiches, maar dat het bedrag van het gemiddeld maandloon niet toereikend is om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk nu het bedrag van het gemiddeld maandloon telkens onder het inkomstenniveau ligt onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De verwerende partij stelt hierbij tevens vast dat er geen bewijzen worden voorgelegd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten en zij geeft uitdrukkelijk aan dat - ongeacht de persoonlijke uitgaven - het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum is. De verwerende partij concludeert dat enkel rekening kan worden gehouden met de bewezen inkomsten van de garant, die echter niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zodat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan worden toegestaan.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite. Zo wordt verwezen naar artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen recht op verblijf kan afleiden uit een verblijfsrecht van een Unieburger die zij wil vervoegen omdat deze Unieburger zelf niet in België mag verblijven. De verwerende partij wijst er daarbij op dat op 11 december 2024 een beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving genomen werd ten aanzien van de Unieburger.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De verzoekende partij voert in wezen aan dat de opgegeven motieven aangaande de ontoereikende bestaansmiddelen niet deugdelijk zijn. Deze kritiek betreft niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als algemeen beslissing van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(..)

§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(..)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Om een verblijfsrecht te genieten overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient de burger van de Unie aldus aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan in het bezit te zijn van een geldige ziekteverzekering en ten laste te worden genomen door haar moeder, Mevr. B. C. A. (..) (RR xxxxxxxxxx). Deze persoon staat dus in voor de bestaansmiddelen van betrokkene en zal bijgevolg fungeren als garant. De bestaansmiddelen van de moeder, die aangetoond werden aan de hand van een arbeidsovereenkomst (van 01.09.2024 tot 30.11.2024) en loonfiches, blijken echter niet voldoende te zijn om in de eigen bestaansmiddelen en dat van haar kind te voorzien. Uit nazicht van de RSZ-databank blijkt dat de moeder een verlenging van haar contract heeft gekregen tot 31.08.2025. Wanneer we een gemiddeld maandloon berekenen over de bewezen periode (juni 2024 tot augustus 2024), dienen we vast te stellen dat dit bedrag ontoereikend is om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het bedrag van het gemiddeld maandloon ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Het loon van de garant ligt onder dat bedrag. Er werden verder geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met bewezen inkomen van de garant. Wanneer we de persoonlijke situatie en de bewezen inkomsten in rekening nemen, dienen we dus vast te stellen dat de inkomsten, zoals hierboven reeds vermeld, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat volgende stukken werden voorgelegd ten bewijze van de bestaansmiddelen:

-arbeidsovereenkomst;

-loonfiches van juni 2024 tot en met augustus 2024.

De Raad stelt vast dat het gemiddeld netto maandloon dat uit deze loonfiches naar voren komt 1735,64 euro betreft. Verzoekende partij erkent dit ook in het verzoekschrift (p.8). Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen met verwijzing naar de bron www.vreemdelingenrecht.be aanvoert bedraagt het leefloon sedert 1 mei 2024 voor een persoon met gezinslast 1741,29 euro. Verzoekende partij betwist dit ook niet en bovendien blijkt dit ook uit artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie waarin de niet-geïndexeerde bedragen worden bepaald op basis van de familiale toestand van de ontvanger. Op de website van de POD Maatschappelijke Integratie waarnaar ook op de website van www.vreemdelingenrecht.nl wordt verwezen via de algemene omzendbrief over het recht op maatschappelijke integratie kan gelezen worden dat het geïndexeerd leefloonbedrag op maandbasis in euro sinds 1 mei 2024 1741,29 euro bedroeg voor een persoon met gezinslast, zoals *in casu* verzoekende partij. Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt kan bijgevolg niet blijken dat zij, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum aan inkomsten geniet om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het gegeven dat de verzoekende partij een bewijs van ziektekostenverzekering heeft voorgelegd en het gegeven dat zij vast werk heeft en dat het om een stabiele en zekere inkomsten gaat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorgelegde inkomsten niet toereikend zijn in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij de voorgelegde aanvraag niet correct heeft beoordeeld. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.6. De Raad wijst er verder op dat, wat betreft de kritiek op de tweede bestreden beslissing, onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht dient te worden begrepen elke beslissing tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De tweede bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent (zie RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161 497 met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State). Dergelijke beslissingen dienen conform artikel 52, § 4, laatste lid, van het Vreemdelingenbesluit normaliter te worden ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 20. Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de tweede bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een schending van de artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan in dit kader niet worden weerhouden, louter omdat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

Zoals verder duidelijk blijkt uit de bespreking van het tweede middel heeft verzoekende partij niet aangetoond dat de eerste bestreden beslissing steunt op een onaanvaardbare motivering of een onzorgvuldige feitenvinding. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden gelet op de gegrondheid van haar kritiek tegen de eerste bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoekende partij tenslotte betoogt dat door het treffen van de tweede bestreden beslissing haar dochter die Unieburger is haar recht van vrij verkeer niet kan uitoefenen, wijst de Raad er vooreerst op dat het gegeven dat de referentiepersoon (dit is de minderjarige J.I.J.I. die de Nederlandse nationaliteit heeft) geen verblijfsrecht heeft in België en dat zij haar recht op vrij verkeer in België niet kan uitoefenen, niet het gevolg is van de tweede bestreden beslissing waarbij het verblijfsrecht aan haar moeder wordt geweigerd, maar wel van de eerste bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen toereikende bestaansmiddelen voorliggen die toelaten dat de referentiepersoon in België het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan genieten.

In casu heeft de verwerende partij reeds voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing, met name op 11 december 2024, geoordeeld J.I.J.I. niet aan de voorwaarden voldoet zoals opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn. Uit de bespreking *supra* blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing steunt op een onaanvaardbare motivering of een onzorgvuldige feitenvinding.

Er blijkt evenmin dat afwijzing van de verblijfsaanvragen niet in lijn zou liggen met de ter zake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. In de zaak *Zhu en Chen* (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, *Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department*) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de Irish Nationality and Citizenship Act 1956 verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat

Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 van het VWEU) *juncto* richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontleen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

*“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).*

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.” (eigen onderlijning).

De vaststelling dat er slechts inkomsten worden voorgelegd die lager zijn dan het leefloon, volstaat dan ook in het licht van de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie om de verblijfsaanvraag van het minderjarig Nederlands kind te weigeren en gelet op deze weigering, ook het afgeleid verblijfsrecht aan verzoekende partij te weigeren. Het betoog van de verzoekende partij ontwikkelt in het verzoekschrift kan niet anderszins doen besluiten.

2.8. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij B. C. A..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER